

Sexe, olors i molta imaginació

L'esperat premi Andròmina de Narrativa —esperat pels quatre milions de dotació i perquè l'any passat va quedar desert— ha estat enguany per a l'escriptora Isabel-Clara Simó (Alcoi, 1943), amb la novel·la *L'home que ensumava les dones*. Una història en què el sexe és el motor que dispara l'acció i la trama, una història que té com a protagonista el sexe d'una dona com a font de plaer. No és, però, com afirma l'autora mateixa irònicament, una novel·la per llegir amb una sola mà.

—Què la va empènyer a escriure *L'home que ensumava les dones*?

—És difícil de dir. En realitat, em venia molt de gust fer una cosa eròtica, perquè no ho havia fet mai i, ho volia intentar.

—Es podria dir que és una novel·la eròtica?

—Si l'hem de classificar d'alguna manera, potser sí, —de fet, el protagonista és un cony de dona—. Però amb matisos. No és de cap manera una novel·la morbosa d'aquelles que es llegeixen amb una sola mà. En realitat és molt reflexiva.

—Què vol ser *L'home que ensumava les dones*?

—És una reivindicació del sexe de la dona com a plaer, en contra de la tradicional visió del sexe femení com a forat de la vida o com a font de la creació. La dona és el subjecte del plaer, no l'objecte.

En una societat tan fal·locràtica com la nostra, creia necessari reivindicar el plaer de la dona.

—Té un rerefons feminista?

—En qualsevol novel·la, el rostre de

L'escriptora alcoiana Isabel-Clara Simó ha guanyat el Premi Andròmina de Narrativa amb la novel·la *L'home que ensumava dones*, una obra "eròtica però també molt reflexiva".

l'autor, la seua manera de pensar, sempre és present. Però de cap manera és un pamflet, no hi ha un feminisme militant, perquè el que la literatura no ha de ser mai és precisament això.

—Quines han estat les seues fonts d'inspiració?

—La novel·la *El perfum*, de Suskind, m'ha ajudat molt, perquè de fet, les olors són les grans protagonistes de la novel·la.

—Quina olor té el sexe d'una dona?

—Això és el que més m'ha costat d'esbrinar. Perquè, és clar, per les meues experiències sexuals, no he ensumat mai un cony. També vaig inten-

tar olorar-me'l jo mateixa, però va ser impossible [riu]. He hagut de fer un gran exercici d'imaginació.

—Què li suposa a una escriptora consagrada com vostè guanyar el Premi Andròmina?

—Doncs una enorme il·lusió. Després de tota una vida escrivint, em vaig decidir a presentar-me —amb molta por, és clar—, però per sort m'ha sortit bé. La veritat és que fa vint-i-cinc anys que el somio, aquest premi. Tenir un Sant Jordi és important, però per a una escriptora valenciana, l'Andròmina és el més gran.

Rosanna Melià